

Torah] a crown for yourself nor a shovel with which to dig ..." for "Whoever benefits from the Torah's honor takes his life from the world and ultimately inherits hell." Concerning falsehood: One who speaks lies denies the God of truth and acknowledges another deity, namely, falsehood. This is one of the categories of people who will not be received by the Divine Presence. As it is written, "One who speaks lies will not be established before My eyes." (Psalms 101:7) And He is not part of Israel, of whom it is written, "The remnant of Israel will not do unrighteousness and will not speak lies." (Zephaniah 3:13) His days are shortened. But one who speaks truth, lengthens his days.

עֲטָרָה לְעֶצְמְךָ וְלֹא קַרְדּוֹם וְכוּ' שֶׁפֶל הַנְּהַנֶּה מִכְבוֹד הַתּוֹרָה נוֹטֵל חַיּוּ מִן הָעוֹלָם וְסוֹפוֹ יוֹרֵשׁ גְּהֵינִים. הַשֶּׁקֶר הַמְדַבֵּר שְׁקָרִים כּוֹפֵר בְּאֱלֹהֵי הָאֱמֶת וּמוֹדֵה בְּאֵל אַחֵר שֶׁהוּא שֶׁקֶר וְהוּא בַת שְׂאִינוֹ רוֹאֶה פְּנֵי שְׂכִינָה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים קא) דוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנֶגֶד עֵינָי וְאִינוֹ בְּכֻלּוֹ יִשְׂרָאֵל שֶׁכְּתוּב בָּהֶם (צפניה ג) שְׂאִרֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יַעֲשׂוּ עוֹלָה וְלֹא יִדְבְּרוּ כִזָּב וַיִּמְיוּ מִתְקַצְרִין אַף הַדּוֹבֵר אֱמֶת מֵאַרְיֵה יָמִים:

Practical Law:

Rambam, Laws of Sacrifices, Chapter 1

(1) All sacrifices of assorted varieties of animals come from only five species: Cattle, sheep, goats, doves, and young pigeons. (2) All sacrifices, whether of the community or of the individual, are of four types: [*oleh*] burnt-offerings, [*chatat*] sin-offerings, [*asham*] guilt-offerings, and [*shelamim*] peace-offerings. (3) There are three additional types of individual sacrifices, namely, the Pesach sacrifice, the firstborn, and the *ma'aser*. (4) All communal offerings are burnt-offerings or sin-offerings. Among the communal offerings there are no peace-offerings, except for the two sheep that come with the bread of waving on *Atzeret* [Shavuot]. These are what are called communal peace-offerings. The community never brings a guilt-offering or a bird.

הלכה

הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק א

א כָּל הַקְּרָבָנוֹת שֶׁל מִינֵי נֶפֶשׁ חַיָּה בְּאִין מִחֲמֹשֶׁה מִינֵי בְּלִבָּד. מִן הַבֶּקֶר וּמִן הַכֶּבֶשִׁים וּמִן הָעוֹזִים וּמִן הַתּוֹרִים וּמִן בְּנֵי הַיּוֹנָה: ב וְכָל הַקְּרָבָנוֹת בֵּין שֶׁל צְבוּר בֵּין שֶׁל יְחִיד. אֲרַבְעָה מִינֵין. עוֹלָה וְחֲטָאת וְאִשָּׁם וְשִׁלְמִים: ג וְעוֹד יֵשׁ שָׁם שְׁלֹשָׁה מִינֵי קְרָבָן יְחִיד וְהֵם. הַפֶּסַח וְהַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר: ד כָּל קְרָבָנוֹת הַצְּבוּר הֵן עוֹלָה אוֹ חֲטָאת. וְאִין בְּקְרָבָנוֹת הַצְּבוּר שְׁלָמִים חוּץ מִשְׁנֵי כֶּבֶשִׁים הַבָּאִים עִם לֶחֶם הַתְּנוּפָה בְּעֶצְרַת וְהֵם הַנִּקְרָאִים זִבְחֵי שְׁלָמֵי צְבוּר וְאִין הַצְּבוּר מִקְרִיבֵין אִשָּׁם לְעוֹלָם וְלֹא עוֹף:

VAYIKRA FOR MONDAY

TORAH

ויקרא ליום שני

תורה

יחזקאל בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד דמילוי יוד דשם ב"ן להשאר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

ז וְנִתְּנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל-הַמִּזְבֵּחַ ז וַיִּתְּנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן כֶּהֱנֵא

(7) And the descendants of Aharon the priest will place fire on the altar, and

RASHI

רש"י

(7) Will place fire [on the altar] — Even אף על פי שהאש יורדת מן השמים,

אֲשַׁתָּא עַל מִדְּבַחָא וַיִּסְדְּרוּן
 אֲעִיָּא עַל אֲשַׁתָּא: ח וַיִּסְדְּרוּן
 בְּנֵי אַהֲרֹן כְּהֵנִיא יְת אַבְרָיָא
 יְת רִישָׁא וְיְת תְּרַבָּא עַל אֲעִיָּא
 דִּי עַל אֲשַׁתָּא דִּי עַל מִדְּבַחָא:

וְעִרְכוּ עֵצִים עַל־הָאֵשׁ: ח וְעִרְכוּ בְנֵי אַהֲרֹן
 הַכֹּהֲנִים אֶת הַנֶּתְחִים אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־
 הַפֶּדֶר עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר

arrange wood on the fire. (8) And Aharon's descendants, the priests, will then arrange the pieces, the head and the fat, on top of the wood which is on the

RASHI

רש"י

though the fire descended [miraculously] from heaven [onto the altar, to consume the sacrifices] it was nevertheless a mitzvah that a mere mortal should bring [his fire to the altar, as a gesture from the part of man making his own efforts to be “augmented” by God] (Torat Kohanim 1:49; Zevachim 18a).

The descendants of Aharon the priest

— *[But we know that Aharon was a priest! So what does “the priest” come to teach us? It teaches us that] the [High] Priest must be*

functioning in his priesthood [i.e., the proper eight garments of the High Priest]. That is, if a High Priest served [in the Holy Temple] when he was dressed in the uniform of an ordinary priest, his service is rendered invalid (Torat Kohanim 1:49). (8) Aharon's descendants, the

priests — *[But we know that Aharon's descendants are priests! So what does “the priests” come to teach us? It teaches us that] the [ordinary] priests must be functioning in their priesthood [i.e., the proper four garments of the ordinary priests]. That is, if an ordinary priest served [in the Holy Temple] when he was dressed in the “eight garments” [of a High Priest], his service is rendered invalid. (ibid.)*

The pieces, the head — *The head [of the animal] is listed separately to the “pieces,” for it was not included in the skinning and cutting up procedures, since the head was detached [from the animal] at [i.e., after] the slaughtering procedure. [If it was not listed as a separate item, therefore, we would not know to place it on the altar, since it was not part of the “pieces” (as explained), nor is it “fat.”] (Chullin 27a)*

And the fat — *Why is the fat mentioned [separately]? In order to teach us that the priest brings the fat up [onto the altar] together with the head [of the slaughtered animal], and that with it he covers the area where the animal was slaughtered [i.e., on the throat area]. This was done in deference to the honor of God on high. (ibid.)*

[The wood which is ...] on the altar — *The logs of wood must not project beyond the [set area of the arranged] woodpile [constituting one square cubit. This is so the priests would not be disturbed by jutting wood*

מִצְוָה לְהֵבִיא מִן הַהַדְיוּט: בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים. בְּשֹׁהוּא
 בְּכַהוֹנָו, הָא אִם עֵבֶד בְּבִגְדֵי כֹהֵן הַדְיוּט, עֲבוּדְתוֹ
 פְּסוּלָה: (ח) בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים. בְּשֹׁהֶם בְּכַהוֹנָם
 [בְּכַהֲנָתָם]. הָא, כֹּהֵן הַדְיוּט שְׁעֵבֶד בְּשִׁמּוֹנָה בְּגָדִים,
 עֲבוּדְתוֹ פְּסוּלָה: אֶת הַנֶּתְחִים אֶת הָרֹאשׁ. לְפִי
 שְׂאִין הָרֹאשׁ בְּכֻלָּל הַפֶּשֶׁט [וְנִתְחַן], שְׂכַבֵּר הַתּוֹ
 בְּשִׁחִיטָה, לְפִיכָּךְ, הִצְרַךְ לְמִנּוּתוֹ לְעַצְמוֹ: וְאֶת
 הַפֶּדֶר. לְמַה נֶּאֱמַר? לְלַמֶּדְךָ, שְׂמַעְלֵהוּ עִם הָרֹאשׁ
 וּמְכַסֶּה בּוֹ אֶת בֵּית הַשְּׁחִיטָה. וְזֵהוּ דֶרֶךְ כְּבוֹד שֶׁל
 מַעֲלָה: אֲשֶׁר עַל הַמּוֹזְבֵּחַ. שְׁלֵא יִהְיֶה הַגְּזִירִין יוֹצֵאִין

ט וגויה וכרעויה יחלל במיא
 ויסק כהנא ית כולא למדבחא
 עלתא קרבן דמתקבל ברעוא
 קדם י: י ואם מן ענא
 קרבניה מן אמריא או מן בני
 עזיא לעלתא דכר שלים
 יקרביניה:

עַל-הַמִּזְבֵּחַ: ט וְקָרְבוֹ וּכְרָעוּ יָרְחָיו בַּמַּיִם
 וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת-הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַ עָלָה
 אִשָּׁה רֵיחַ-נִיחוּחַ לַיהוָה: ס וְאִם-מִן-הַצֹּאֵן
 קָרְבָנוֹ מִן-הַכְּשָׁשִׁים אוֹ מִן-הָעִזִּים לְעֹלָה
 זָכַר תָּמִים יִקְרִיבֶנּוּ:

fire that is on the altar. (9) But [regarding] its innards and its legs, he must [first] wash [them] in water. Then, the priest will cause to [go up in] smoke all [of the animal] on the altar, as a burnt-offering, a fire-offering, [with] a pleasing fragrance to the Lord. (10) And if his offering is [brought] from the flock — from sheep or from goats as a burnt-offering — he must sacrifice an unblemished male [animal].

RASHI

pieces, when they go around the altar] (Torat Kohanim 1:54). (9) **As a burnt-offering** — i.e., the priest must burn the animal with the specific intention that it is a burnt-offering (Torat Kohanim 1:58). **A fire-offering** — When he slaughters the animal, he must slaughter it with the specific intention to [completely] burn it in fire. Whenever the word אשה appears in Scripture, it stems from

the word אש ["fire"]; feuyere in Old French. (ibid.) נִיחוּחַ — [This word stems from the same root as expression נחת רוח, meaning "contentment." God says:] "[This sacrifice] gives Me contentment, for I gave My commandment, and My will has been fulfilled!" (ibid.) (10) **And if ... from the flock** — The vav meaning "and" here, demonstrates that this subject matter [concerning voluntary burnt-offering from the flock] is a continuation from the previous subject [those from cattle, and is thereby connected in that the laws of each are common to both]. But why were the subjects interrupted altogether? [When God taught the Torah to Moshe, He made breaks between passages.] in order to give Moshe a pause, so that he could contemplate between one passage and the next (Torat Kohanim 1:59). **From the flock — from sheep ... from goats** — [The word "from" tells us that one cannot take all the animals of these classes, rather only "from" them, that is, it comes to exclude certain animals that must not be taken for a sacrifice. And the word "from" occurs three times here:] These three mentions of the word "from" are [three separate] exclusions [from being offered as a sacrifice], namely, an old animal, a sick animal and a repugnant animal (Torat Kohanim 1:60).

רש"י

חוץ למערבה: (ט) עלה. לשם עולה יקטירנה: אשה. כשישחטנה, יהא שוחטו לשם האש. וכל "אשה", לשון אש פויארט בלע"ז: נִיחוּחַ. נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני: (י) ואם מן הצאן. וזו מוסיק על ענין ראשון. ולמה הפסיק והפסק? לתן רוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה: מן הצאן מן הכשבים או מן העזים. הרי אלו ג' מעוטין, פרט לזקן, לחולה ולמזמהם:

PROPHETS Isaiah 43

נביאים ישעיה פרק מג

כז אָבוֹךְ קִדְמָאָה חָטָא וּמְלַפְךָ
 מְרַדּוּ בְּמִימְרֵי: כח וְאִפִּיִס
 רַבְרַבִּי קִדְשָׁא וְאַמְסַר לְקַטְלָא
 יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל לְחַסּוּדִין:
 א וּכְעַן שְׁמַע יַעֲקֹב עַבְדִּי
 וְיִשְׂרָאֵל דַּאֲתַרְעִיתִי בַּה:
 ב פְּנִינְךָ אָמַר יְיָ דְעַבְדְּךָ
 וְדַאֲתַקְנָךְ מִמַּעִין יְסַעְדִּינְךָ לָא תִּדְחַל עַבְדִּי יִשְׂרָאֵל דַּאֲתַרְעִיתִי בַּה:

כז אָבִיךָ הִרְאִשׁוֹן חָטָא וּמְלִיצִיֶךָ פִּשְׁעוּ בִּי:
 כח וְאַחֲלַל שְׂרֵי קִדְשׁ וְאַתְנַה לְחָרֵם יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל
 לְגַדְוָפִים: מִד א וְעַתָּה שְׁמַע יַעֲקֹב עַבְדֵי וְיִשְׂרָאֵל
 בְּחַרְתִּי בּוֹ: ב כֹּה־אָמַר יְדוּה עֲשֶׂךָ וְיִצְרָךְ מִבֶּטֶן
 יַעֲזֹרְךָ אֶל־תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְיִשְׁרוּן בְּחַרְתִּי בּוֹ:

43 (27) Your first father sinned, and your intercessors transgressed against Me. **(28)** And I profane the holy princes, and I deliver Yaakov to destruction and Israel to revilings. **44 (1)** And now, hearken, Yaakov, My servant, and Israel whom I have chosen. **(2)** So said the Lord your Maker, and He Who formed you from the womb shall aid you. Fear not, My servant Yaakov, and Yeshurun whom I have chosen.

RASHI

רש"י

43 (27) Your first father sinned — (כז) חָטָא בִּי. בְּאִמְרוֹ: "בַּמָּה אֲדַע": (כח) וְאַחֲלַל שְׂרֵי קִדְשׁ. בְּעֻזּוֹתֵיהֶם: (א) וְעַתָּה שְׁמַע. לָשׁוּב לְתוֹרָתִי:
(28) And I profane the holy princes —
because of your iniquities. **44 (1) And now, hearken**— *to return to My Torah.*

WRITINGS Proverbs 21

כתובים משלי פרק כא

כא דְרַדְף צְדָקָתָא וְחַסְדָּא
 יִשְׁכַּח תַּיִי וְצְדָקָתָא וְיִקְרָא:
 כב לְמַדִּינְתָא דְגַבְרֵי סְלִיק

כא רָדַף צְדָקָה וְחָסֵד יִמְצָא חַיִּים צְדָקָה וְכִבוֹד:
 כב עֵיר גְּבֻרִים עָלָה חָכֵם וְיָרַד עֵז מִבֶּטְחָה: כג שֹׁמֵר

(21) He who chases after righteousness and kindness finds life, righteousness, and honor. **(22)** A wise man scales the city of the mighty, and brings down the stronghold in which it trusts. **(23)** He who guards his mouth and his tongue

RASHI

רש"י

(22) A wise man scales — *This refers to Moshe, who went up among the angels. And brings down the stronghold in which it trusts* — *the Torah.* **(24) יהיר** — *means haughty.*

(כב) עָלָה חָכֵם. זֶה מֹשֶׁה רַבְּנּוּ שְׁעָלָה בֵּין הַמַּלְאָכִים: וְיָרַד עֵז מִבֶּטְחָה. זֶה הַתּוֹרָה: (כד) יְהִיר. גַּם רוּחַ:

פיו ולשונו שמר מצרות נפשו: כד יד יהיר לץ שמו
 עושה בעברת זדון:
 חכימא ואחת עושנא דסברא:
 כג דנטר פומיה ולישניה נטר
 מן עקתא נפשיה: כד ממקנא
 מריחא וידנא שמייה עבד תרינא בוידנותיה:

guards his soul from trouble. (24) A proud and haughty man, scorner is his name, the one who deals in overbearing pride.

Mishnah Shabbat, chapter 24

משנה שבת פרק כד

(1) If darkness falls upon a person on a road [i.e., the Sabbath commences], he entrusts his purse to a non-Jew [while it is still day. This is permitted, for otherwise the person may not abandon his money, and consequently, the Jew would carry his purse four *amot* in the public domain, which is a violation of Torah law]; but if there is no non-Jew with him, he places it on the donkey [and after night has fallen, when the donkey is about to stop, he removes the purse before the animal stops, in order to avoid transgressing the prohibition *mechamer* (leading ones animal on the Sabbath,) by removing the purse, before the setting down (*hanachah*) of the animal. If, however, there is a non-Jew present, it is preferable to give the purse to him, for a Jew is commanded regarding the resting of his animal on the Sabbath, but is not commanded regarding the resting of a non-Jew, who has no obligations of the Sabbath]. When he reaches the outermost courtyard [of the first town that he reaches], he removes the objects which may be handled on the Sabbath, while as for those which may not be handled on the Sabbath, he unties the cords [fastening the objects to the saddle] and the sacks fall off by themselves. (2) Bundles [*peki'in*] of stalks may be untied for cattle [but not spread out; only labor necessary to prepare

רבנו עובדיה מברטנורא

א מי שהחשוק. נותן כיסו לנכרי. מבעוד יום ואע"ג דשלוחו של ישראל הוא לישא את כיסו בשבת קיס להו לרבנן דאין אדם מעמיד עצמו על ממונו ואי לא שרית לי אתי לאתויי ארבע אמות ברה"ר: ואם אין עמו נכרי וכו'. הא יש עמו נכרי לנכרי יחזיק ליה מ"ט חמור אתה מצווה על שביתתו נכרי אי אתה מצווה על שביתתו וכשמניח כיסו על החמור משתחשך מניחו עליה כשהיא מהלכת כלומר לאחר שעקרה רגליה לילך ולא עבדה עקירה וכשרוצה הבהמה לעמוד נוטלו מעליה ולאחר שתחזור ותעקר רגליה לילך יניחנו עליה כי היכי ולא תעביד הבהמה עקירה והנחה דאי שביק לה למעבד עקירה והנחה והוא מחמר אחריה ומנהיגה נמצא מחמר אחר בהמתו בשבת ואסור אף על פי שאינה טעונה אלא כל דהו דכתיב לא תעשה כל מלאכה אתה ובהמתך. איזו היא מלאכה שנעשית בין האדם והבהמה הוי אומר זה מחמר: הגיע לחצר החיצונה. מלתא באנפי נפשיה הוא ולאו בדן כיסו קא מיירי: לחצר החיצונה. של עיר שהוא מקום המשתמר ראשון כשיבא לפרק החמור נוטל בידו מעליו כלים הניטלין בשבת: ושאינן ניטלין בשבת מתיר את החבלים. של אוכף שהן קשורים והשקים נופלים: ב פקיעי עמיר. קשין של שבלין שאגון מתירין אותן דכל זמן

fodder for animals is permitted on the Sabbath. Once they are untied, they are already edible, and any extra work is therefore prohibited,] and bunches [*kippin* — moist cedar shoots] may be spread out [for otherwise they would not be edible], but not *zirin* [bundles of sheaves with three knots — at the top, middle, and bottom; the *peki'in* are tied only at the top and at the bottom; like the *peki'in*, once the *zirin* are untied, they are edible]. Neither

shachat [grain not fully grown, used as fodder] nor carobs may be chopped up [since this is unnecessary labor] for cattle, whether small [sheep, goats, calves, etc.] or large [cows and oxen]. Rabbi Yehudah permits in the case of carobs for small cattle [because its teeth are small and could not otherwise eat; the law does not follow Rabbi Yehudah]. (3) One must not stuff a camel [with food, against its will] nor cram [it], but one may put food into its mouth; and one must not fatten calves [by stuffing them with food against their will, deep enough down in their throats so that they cannot eject it], but one may put food into their mouth [where the animal can eject it]. And fowls may be made to take up food [in their mouth, where they can eject it]. Water may be poured into bran, but we may not mix it [into a mass]. And water may not be placed for bees [a person is not obligated to give them food and water, for they find their own food and water] or for doves in a dovecote, but it may be placed before geese, fowls, and Hardisian doves [a species of domesticated doves]. (4) Gourds [which are already detached from the ground,] may be cut up

רבנו עובדיה מברטנורא

שחן קשורין לאו אוכלין ניגהו ומתירין אותן לשויניהו אוכלא אבל פספוס לפורן כדרך שרגילין לפור עשבים לפני בהמה כדי שתריח ריחן ויהיו יפין לה לאוכלן אסור בפיקעי עמיר דמאחר דאתעבידו אוכלא בהיתר הפקיעין ופספוס אינו אלא לתענוג בעלמא ומטרח בדבר שהוא כבר אוכל לא טרחינן; ומפספסים את הכפין. ענפים לחים של ארוז מפזרים ושוטחים אותם לפני הבהמה שתריח ריחן דבלאו פספוס לא הוי אוכלא: אבל לא את הזירין. הן הן פקיעי עמיר אלא שהפקיעין יש להן שני קשרים אחד בראשן ואחד בסופן והזירין יש להן שלשה קשרים קשר א' יתר באמצעו וקאמר המתני שאין מפספסים את הזירין ואע"פ שהם דחוקים זה בזה ומתחממים והבהמה קצה בהן אלא מתיר שלש אגדיהן בלבד דהתרת אגדיהן משוי להו אוכלא כפיקיעין: אין מרסקין את השחת. אין מחתחין עשב של תבואה והיא אספסתא משום דטרחא שלא לצורך הוא: ר"י מתיר בחרובין לבהמה דקה. ששיניה דקות וקשן לה ואין הלכה כר"י: ג' אין אובסין. אין מאכילין אותו על כרחו ותוחבין לו בגרונו ופירוש אובסין עושין לה אבוס בתוך מעיה: ולא דורסין. שדורס המאכל לתוך גרונו ומיהו לא הוי כמו אובסים: אבל מלעיטין. שתוחב לו המאכל למקום שיכול להחזיר: ומהלקטין לתרנגולים. שתוחב המאכל לתוך פיו במקום שיכול להחזיר: אבל לא גובלין. אין לשין אותן במים: אין נותנים מים לפני דבורים. שאין מזונותיהן עליו שיוצאין ואוכלין בשדה ומים מצויין להם באגמים: הרדיסיות. יונים שגדלים בבתיים ונקראים הרדיסיות על שם הורדוס המלך שהיה מגדל מהן בארמונו: ד מחתכין את הדלועים. התלושים לפני הבהמה ואע"ג דסתמן לא למאכל בהמה קיימא אלא לארם: ואת הנבלה. שנתנבלה

ומפספסים את הכפין, אָבֵל לֹא אֶת הַזִּירִין. אֵין מֵרְסָקִין לֹא אֶת הַשְּׁחַת וְלֹא אֶת הַחֲרוּבִין לְפָנֵי בְהֵמָה, בֵּין דְּקָה בֵּין גְּסָה. רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר בְּחֲרוּבִין לְדְקָה: ג' אֵין אוֹבְסִין אֶת הַגְּמֵל, וְלֹא דוֹרְסִין, אָבֵל מְלַעֲיִטִין. וְאֵין מִמְרִים אֶת הָעֵגְלִים, אָבֵל מְלַעֲיִטִין. וּמֵהַלְקִטִין לְתֵרֵנְגוּלִין, וְנוֹתְנִין מַיִם לְמֶרְסָן, אָבֵל לֹא גוֹבְלִים. וְאֵין נוֹתְנִין מַיִם לְפָנֵי דְבוֹרִים וְלְפָנֵי יוֹנִים שְׁבִשׁוּבָךְ, אָבֵל נוֹתְנִין לְפָנֵי אֲרוֹזִין וְתֵרֵנְגוּלִים וְלְפָנֵי יוֹנֵי הַרְדִּיסִיּוֹת: ד' מַחְתְּכִין אֶת הַדְּלוּעִין לְפָנֵי

carcass [of an animal that died on Sabbath], וְאֵת הַנְּבֵלָה לְפָנַי הַכְּלָבִים. רַבִּי יְהוּדָה אומר, אִם לֹא הָיְתָה נְבֵלָה מְעֻרָב שַׁבָּת, אֲסוּרָה, לְפִי שְׂאִינָה מִן הַמּוֹקֵן: הַ מְפִירִין נְדָרִים בְּשַׁבָּת, וְנִשְׁאָלִין לְדָבָרִים שֶׁהֵן לְצֶרֶךְ הַשַּׁבָּת. פּוֹקֵקִין אֶת הַמָּאוֹר, וּמוֹדְדִין אֶת הַמְטָלִית וְאֵת הַמְקוּוֹה. וּמַעֲשֶׂה בְיָמֵי אָבִיו שֶׁל רַבִּי צְדוֹק וּבְיָמֵי אָבָא שְׂאוּל בֶּן בְּטַנְיָת, שִׁפְקָקוּ אֶת הַמָּאוֹר בְּטַפִּיחַ, וְקָשְׂרוּ אֶת הַמְקָדָה בְּגָמִי לִידַע אִם יֵשׁ בְּגִיגִית פּוֹתַח טַפַּח אִם לֹא. וּמִדְּבָרֵיהֶן

Yehudah]. (5) Vows can be annulled by a husband [for his wife, and by a father for his daughter] on the Sabbath, and absolution may be granted [literally, may be sought; from a Sage or court of three laymen] for vows, when these are necessary for the Sabbath. [A vow may be annulled by a husband or father only on the day he hears the vow; therefore, any vow they hear on the Sabbath may be annulled, whether or not it is connected with the Sabbath; other vows, which could be heard and annulled on another day, may be annulled on the Sabbath only if they pertain to the needs of the day.] A window may be closed up [e.g., with a board], and a rag may be measured [whether it has the minimum size to become unclean, e.g., if it came into contact with a *sheretz*, and then touched food], and a *mikvah* may be measured [to see whether it has the valid minimum size, i.e., one cubit square by three in breadth or its cubic equivalent; the latter two measurements are for a religious purpose, and therefore, are permitted on the Sabbath]; and it once happened in the days of Rabbi Zadok's father and the days of Abba Shaul ben Botnit that they closed up the window with a pitcher and tied a pot with reed-grass [which is fit as fodder, and therefore could be handled on the Sabbath,] to measure whether there was an opening of a handbreadth in the barrel wedged in the alleyway [the circumstances of this case are discussed in

רבנו עובדיה מברטנורא

היום ואע"ג דבין השמשות היתה עומדת לאדם ולא לבהמה: רבי יהודה אומר אם לא היתה נבלה מע"ש אסורה. דכל מידי דחוי לאינש לא מקצי לה לבהמה ואפילו חולה מע"ש סובר שתתרפא ואין הלכה כרבי יהודה: ה מפירין. בעל לאשתו ואב לבתו: נשאלין. לחכם: שהן לצורך השבת. כגון שנדר שלא יאכל היום ונשאלין דוקא קאי דאלו בעל או אב מפר בין נדרים שהן לצורך השבת בין נדרים שאינן לצורך השבת כיון שאינו יכול להפר אלא ביום שמעו בלבד ונדרים שהן לצורך השבת אפילו היה לו פנאי להשאל עליהם קודם השבת נשאלין עליהן בשבת: ופוקקין את המאור. חלון שממנה האורה נכנס סותמין אותה בלוח או בשאר כל דבר שרגילין לסתום בו: ומוודין את המטלית. כגון אם היתה טמאה ונגעה בטהרות מודדין אותה אם יש בה ג' אצבעות על ג' אצבעות לידע אם נטמאו הטהרות אם לאו דמטלית פחות מג' על ג' אינה לא מיטמאה ולא מטמאה: ואת המקוה. לידע אם יש בה אמה על אמה ברום ג' אמות שאלו מרידות של מצוה הן לפיכך מותר למדוד איתן בשבת: שפקקו את המאור. את החלון וקריו מאור שממנה האורה נכנסת: בטפוח. פך של חרס: מקידה. כלי חרס: בגמי. להכי נקט גמי שראוי למאכל בהמה ולא מבטל ליה להיות קשר של קיימא: לידע אם יש בגיגית פותח טפח. כמין שביל קטן היה בין שני בתים שלא היה מקירה אלא שגיגית מונחת על גבו והיו חלונות פתוחות מן הבתים אל השביל והיו חוששין שמא ימות מת בבית אחד ותהא הטומאה באה מן החלון אל השביל ומן השביל אל הבית האחר דרך החלון הפתוח לפיכך פקקו את החלון הפתוח

the Gemara (Shabbat 157a-b)]. And from their words we learn that we may close up [a window], measure and tie on the Sabbath [provided: a) the knot is not a permanent one; b) the measurement is for a religious purpose; or c) this is needed to teach a point of law].

למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

רבנו עובדיה מברטנורא

לביית שהטומאה בתוכו בטפיח של חרס וגבו לצד השביל וכלי חרס אינו מיטמא מגבו וחוצץ כי חששו שמא אין בסדק הגיגית פותח טפח ונמצאת הגיגית מאהלת על השביל והטומאה באה דרך השביל מבית זה לבית זה. אח"כ הוצרכו לפתוח החלון לטיול אותו טפיח הפקיק בחלון ובאו לידע אם יש באותו סדק של גיגית פותח טפח ואין שם אהל באותו שביל להביא את הטומאה שהטומאה יוצאה מן השביל דרך סדק שבגיגית כלפי מעלה או אין בסדק של גיגית פותח טפח ונמצאת השביל כאוהל ומביאה את הטומאה מבית לבית ומדרו מקידה של חרס וקשרוה בגמי והושיטוה כלפי מעלה לראות אם היה בסדק הגיגית פותח טפח אם לאו: ומדבריהם למדנו שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת.

ובלבד שלא יהא קשר של קיימא והמדידה תהיה של מצוה או להתלמד על דבר הוראה:

Gemara Shabbat 155b

גמרא שבת דף קנה:

It was taught: [On the Sabbath] food may be placed before a dog but not before a swine. And what is the difference between them? You are responsible for the food of the one [the dog], but you are not responsible for the food of the other [a Jew who raises pigs is cursed — Sotah 49b]. Rabbi Ashi said, Our Mishnah also implies this: “Water may not be placed for bees or for doves in a dovecote, but it may be placed before geese, fowls, and Hardisian doves [a species of domesticated doves].” What is the reason? Is it not because you are responsible for the food of the latter, but you are not responsible for the food of the former? But according to your reasoning, why only water [is prohibited to be placed for bees or for doves in a dovecote]; wheat and barley should also not be permitted [to be placed before them]? Rather [say] water is different, because it is found by the doves and the bees in pools [anywhere, while food is not found, therefore, he is permitted to place food for the bees and the doves of the dovecote, but not water]. Rabbi Yonah lectured at the entrance to the Nasi's academy, What is meant by the verse, “The righteous knows the cause of the poor?” (Proverbs 29:7) The Holy One, blessed be He, knows that a dog's food is scanty [few people trouble about dogs], therefore, He makes him retain his food in his stomach for three days. As we learnt, How long shall the food [i.e., flesh of a corpse] remain in its stomach and yet defile? In the case of a dog, three full days of twenty-four hours; while in the case of birds

תניא נותנין מזונות לפני כלב ואין נותנין מזונות לפני חזיר. ומה הפרש בין זה לזה. זה מזונותיו עליך וזה אין מזונותיו עליך. אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא. דתני אין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכך. אבל נותנין לפני אוזין ולפני תרנגולין ולפני יוני הרדיסיות. מאי טעמא לאו משום דהני מזונותן עליך והני אין מזונותן עליך. ולטעמך מאי אריא מאי אפילו חיטי ושערי נמי לא. אלא שאני מאי דשכיחי באגמא. דרש רבי יונה אפיתחא דבי נשיאה מאי דכתיב (משלי כט) יודע צדיק דין דלים יודע הקדוש ברוך הוא בכלב שמזונותיו מועטין. לפיכך שוהא אכילתו במעיו שלשה ימים כדתנן כמה תשהא אכילתו במעיו ויהי טמא. בכלב שלשה ימים מעת

or fish, as long as it would take for the food to fall into the fire and be burnt. [If a dog consumes the flesh of a human corpse and then dies in a house before it is completely digested, the contents of the house are unclean (due to *tumat ohel* — overshadowing, see Mishnah Ohalot, 3:2). The Mishnah quoted states, how long we are to regard the flesh as undigested.] Rabbi Hamnuna said, This [the care that the Almighty takes over a dog's food] proves that it is the proper thing to throw raw meat to a dog. And how much? Rabbi Mari said, a piece the size of its ear and immediately afterwards hit the dog and drive it away with a stick, [so that the dog will not become accustomed to this]. But that is only a dog of the fields, but not a domesticated dog, because it will constantly follow him around. Rav Papa said, None are poorer than a dog and none richer than a swine [because the swine eats anything, and it also is given much food].

לֵעֵת וּבְעוֹפוֹת וּבְדָגִים כְּדִי שֶׁתְּפוֹל לְאוֹר וְתִשְׂרַף. אָמַר רַב הַמְנוּנָא שְׁמַע מִיְּנֵה אוֹרְחָ אֶרְעָא לְמִשְׁדָּא אוּמְצָא לְכַלְבָּא. וְכַמְהָ אָמַר רַב מַרִי מִשַׁח אוֹדְנֵיהּ וְחוּטְרָא אֲבַתְרֵיהּ. הֵנִי מִיְלֵי בְּדַבְרָא. אָבֵל בְּמַתָּא לֹא דָאִתִּי לְמִסְרָךְ. אָמַר רַב פַּפָּא לִית דְּעֵינָא מִכְּלָבָא וְלִית דְּעֵתִיר מִחוּיָרָא:

זוהר ויקרא דף ד ע"א

רבי יהודה אמר אכלו רעים שתו ושכרו דודים אליו כל מארי דיבבא ויללה דאתבסמו בלהו ואתברכו בחדא דהא מסעודתא דמלכא מתהניין בלא. ואימתי אכלי בלהו בשעתא דמלכא אתחדי ועל דא מלכא אתחדי וחדו למטרוניתא בקדמיתא לבתר בלהו אכלן והדאן. רבי אבא אמר אכלו רעים שתו ושכרו דודים אליו אינון שית דקאמרן ואליו אינון דכתיב בהו (שיר א) הביאני המלך חדריו וגומר. שתו ושכרו מהווא יין דרוי לכלא רבי אלעזר אמר כל אינון דלתתא דכיון דאינון שית אתברכאן בלהו דלתתא מתברכאן. רבי שמעון אמר בלא שפיר אבל רוא דמלה אכלו רעים לעילא שתו ושכרו דודים לתתא אמר ליה רבי אלעזר מאן אינון לעילא ומאן אינון לתתא. אמר ליה יאות שאלתא דא אתר עלאה דאינון באחדותא בהדוותא דלא מתפרשן לעלמין אליו אקרון רעים הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן ועדן והוא נהר לא מתפרשן לעלמין ואשתכחו לעלמין ברעותא באחדותא בהדוותא. שתו ושכרו דודים אליו אינון לתתא דאקרון דודים לזמנין ודיען והא אוקימנא. תא חזי באינון עלאי כתיב בהו אכילה בלא שתיה. מאי טעמא. מאן דאית ליה גרבי דחמרא אכילה בעיא ובגין דתמן שרייא חמרא דמנטרא כתיב בהו אכילה. ובאינון תתאי דבעיין שקיו כתיב בהו שתיה דהא כל נטיען שקיו בעיין מנהלא דעמיקא ועל דא באליון אכילה ובאליון שתיה. אליון רעים ואליון דודים אמר ליה רבי אלעזר אתחזי דהא דודים חביבותא אינון אמאי אינון תתאי. אמר ליה אינון דתאבין דא לדא ולא משתכחין תדיר אקרון דודים. ואינון דמשתכחי תדיר ולא מתבסין ולא מתפרשן דא מן דא אקרון רעים. ועל דא אליון דודים ואליון רעים. אליון ברעותא באחדותא תדיר ואליון בתיאובתא לזמנין. ודא הוא שלימותא דכלא בגין דתתברך בנסת ישראל וקרין חדוותא בכלהו עלמין:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedushah, Part 2, Section 5

שערי קדושה חלק ב שער ה

In Tractate Sanhedrin, the Sages recounted regarding Rav Tivyumi, that if all the treasures of the world would be given to him, he would not deviate from the truth in his speech. Once he came to a certain place that was called Truth, where the inhabitants did not deviate from the truth in their speech. No one there died before his time. [One day, a neighbor knocked on the door looking for Rav Tivyumi's wife, who was washing her hair at the time. He said to himself, "It is not proper that I say she is washing her hair" and told the neighbor instead, "She is not here."] His two sons died. [The people of that place came and] said to him, "Please, go away from here, and do not let death loose amongst us." As is written, "They have trained their tongues to speak falsehood ... Will I not punish them for these things? Will My soul not take vengeance against a nation that is like this?" (Jeremiah

9:4,8) The spies and the generation of the wilderness were punished only because of false testimony. Our Rabbis, of blessed memory, said, "Whoever deviates from the truth in his speech it is as though he worships idols." And it is written, "There are six things that the Lord hates ... haughty eyes, a false tongue ... one who breathes out lies." (Proverbs 6:16-18) And it is written, "and truth they do not speak ... will I not punish them because of these ...?" (Jeremiah 9:4,8) And it is written, "Who is the man who desires life ... guard your tongue from evil." (Psalms 34:13-14)

אָמְרוּ בְּמִסְכַּת סְנֵהֲדְרִין עַל רַב טִיבְיוּמִי דָּאֵלוּ הוּוּ יִהְיֵי לִיהּ כָּל חֲלָלֵי דְעֵלְמָא לֹא הָוּה מְשַׁנֵּי דְרַבּוּרִיהּ. זְמַנָּא חָדָא אֵיקְלַע לְהֵוּא אַתְר דְּקוּשְׁטָא שְׁמִיהּ דְּלֵא הוּוּ מְשַׁנֵּים בְּדַבּוּרָם. וְלֹא הָוּה מֵיִית אִינִישׁ בְּלֵא זְמַנִּיהּ וְכוּ' שְׂכִיבוּ לִיהּ תַרְתִּין בְּנִין. אָמְרוּ לִיהּ בְּמִטּוֹתָא מִינָךְ פּוּק מִהֲכָא וְלֹא תִגְרִי בְּנָא מוֹתָנָא. דְּכַתִּיב (ירמיה ט) לְמַדּוּ לְשׁוֹנֵם דְּבַר שְׁקֵר וְגו' הֵעַל אֱלֹהֵי לֹא אֶפְקֵד בָּם אִם בְּגוֹי אֲשֶׁר כְּזָה לֹא תִתְנַקֵּם נַפְשֵׁי וְגו'. וְלֹא נַעֲנֵשׁוּ הַמְרַגְלִים וְדוֹר הַמְדַבֵּר אֶלָּא מִפְּנֵי עֲדוּת שְׁקֵר. וְאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה כָּל הַמַּחְלִיף בְּדַבּוּרָו בְּאֵלוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה וְכַתִּיב (משלי ו) שֶׁשׁ הִנָּה שָׂנֵא ה' וְגו' עֵינַיִם רַמּוֹת לְשׁוֹן שְׁקֵר וְיִפְיַח כְּזָבִים וְגו' וְכַתִּיב (ירמיה ט) וְאֶמֶת לֹא יִדְבְּרוּ וְגו' הֵעַל אֱלֹהֵי לֹא אֶפְקֵד בָּם וְגו' וְכַתִּיב (תלדים מדה) מִי הָאִישׁ הַהַפֵּץ חַיִּים וְגו' נִצּוֹר לְשׁוֹנֵךְ מֵרַע:

Practical Law:

הלכה

Rambam, Laws of Sacrifices, Chapter 1

הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק א

(1) The communal sacrifices are: Two daily continual *Tamid*-offerings, the additional offerings of Sabbaths, New Moons, and Festivals; and the sin-offering goat of Yom Kippur. So too, if the court instructs erroneously concerning idolatry, every tribe brings a bull and a goat, the bull as a burnt-offering

א קְרִבָּנוֹת הַצְּבוּר הֵם שְׁנֵי תְּמִידִין שֶׁל כָּל יוֹם וּמוֹסְפֵי שַׁבָּתוֹת וְרֵאשִׁי חֲדָשִׁים וְהַמוֹעֲדוֹת וְשַׁעֲרֵי חֲטָאת שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים. וְכֵן אִם שָׁגְגוּ בֵּית דִּין וְהוֹרוּ בְּעֲבוּדָה זָרָה מִבְּיַד כָּל שִׁבְט

erroneously concerning idolatry, every tribe brings a bull and a goat, the bull as a burnt-offering

and the goat as a sin-offering. These goats are what are called “the goats brought due to idolatry.” If they instruct erroneously concerning other commandments, they bring a bull for a sin-offering. This is what is called “*par ha'aleim davar shel tzibur*.” (2) The individual's sacrifices are: The firstborn, the *ma'aser* [every tenth animal]; the Pesach sacrifice; the *Chaggigah*—Festal sacrifice, which is a (*shelamim*) peace-offering; the pilgrimage offering, which is a burnt-offering; the sacrifice of a convert, which is a burnt-offering from an animal, or two young pigeons or two doves, both of which are burnt-offerings, or two animals, one a[n *olah*] burnt-offering and one a peace-offering; and [the sacrifice of] one who vows or volunteers a burnt-offering or a peace-offering. The peace-offering that comes with the bread is called a thanksgiving-offering [*korban todah*]. There are also the sacrifices of the Nazirite which are: a burnt-offering, a sin-offering, and a peace-offering; the sacrifices of a leper, which are a sin-offering, a guilt-offering, and a burnt-offering; and the sacrifices of those who [become impure because of] an issue and of women after childbirth which are: a sin-offering and a burnt-offering. And [there is] the sacrifice of one who mistakenly violates a negative commandment, for which the penalty [when done deliberately] is excision, which is a sin-offering. If one is in doubt whether or not he committed such a sin, he brings a guilt-offering. This is what is called a “pending guilt-offering”— [*asham taluy*]. There are sins for which one brings a guilt-offering, which is called a “definite guilt-offering” — [*asham vadai*]. There is also the ram of the burnt-offering and the bull of sin-offering that the High Priest brings at his own expense on Yom Kippur, so that they too, are considered an individual's sacrifice. This bull is what is called the “bull of Yom Kippur.”

וּשְׁבֹט פָּר וְשֹׁעִיר. הַפָּר עֹלָה וְהַשֹּׁעִיר חֹטֵאת. וְאֵלוּ הַשֹּׁעִירִים הֵם הַנִּקְרָאִים שֹׁעִירֵי עֲבוּדָה זָרָה. וְאֵם שָׁגְגוּ וְהוֹרוּ בְּשָׂאֵר הַמִּצְוֹת מִבֵּיאִין פֶּר לַחֹטֵאת וְהוּא הַנִּקְרָא פֶּר הָעֵלֶם דְּבַר שֶׁל צִבּוּר: בַּקְּרָבָנוֹת הַיְחִיד הֵם. הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח וְהַחֲגִיגָה וְהִיא שְׁלָמִים וְהִרְאָהָ וְהִיא עֹלָה. וְקָרְבַן הַגֵּר וְהוּא עֹלָה מִן הַבְּהֵמָה אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אוֹ שְׁתֵּי תוֹרִים וְשְׁנֵיהֶן עֹלָה. אוֹ שְׁתֵּי בְהֵמוֹת אַחַת עֹלָה וְאַחַת שְׁלָמִים. וְהַנּוֹדֵר אוֹ הַמִּתְנַדֵּב עֹלָה אוֹ שְׁלָמִים. וְשְׁלָמִים הַבָּאִים עִם הַלֶּחֶם הֵם הַנִּקְרָאִים תּוֹדָה. וְכֵן קְרָבָנוֹת הַנְּזִיר וְהֵן עֹלָה וְחֹטֵאת וְשְׁלָמִים. וְקְרָבָנוֹת מִצּוּרֵעַ וְהֵן חֹטֵאת וְאֶשֶׁם וְעֹלָה. וְקְרָבָנוֹת זְבִים וְיוֹלָדוֹת וְהֵן חֹטֵאת וְעֹלָה. וְקָרְבַן הַשּׁוֹגֵג בְּמִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שְׂשֵׁי בָּהּ כֶּרֶת וְהוּא חֹטֵאת. וְאֵם נִסְתַּפֵּק לוֹ אִם עָשָׂה אוֹ לֹא עָשָׂה אוֹתוֹ הַחֹטָא מִבֵּיא אֶשֶׁם וְהוּא הַנִּקְרָא אֶשֶׁם תְּלוּי. וְיֵשׁ עֲבִירוֹת שֶׁמִּבֵּיא עֲלֵיהֶן אֶשֶׁם וְהוּא הַנִּקְרָא אֶשֶׁם וְדָאִי. וְכֵן אֵיל הָעֹלָה וּפֶר הַחֹטֵאת שֶׁמִּקְרִיב כֹּהֵן גָּדוֹל מִשְׁלוֹ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הֲרִי הֵן קָרְבַן יְחִיד. וּפֶר זֶה הוּא הַנִּקְרָא פֶּר יוֹם הַכַּפּוּרִים: